

Markó Béla

Illúzió

Puhább a délutáni kert a ködben,
vattából jó a kutyaugatás,
vatta között vergődik a darázs,
és lassan szétszóródik, mintha többen

lennének ugyanott, külön-külön
sötétlik mindenütt, ahol a fátyol
meglebben, s szó szerint kihull magából,
mert lent hevernek a hideg fűvön

darabjai, de ez csak múltó árnyék,
mint papíron a tűz, ha átég
a napkorong az égen, s hirtelen

világosság lesz, és jól láthatóan
csupán egyetlenegy testi valónk van,
s megint osztozkodnunk kell mindenén.

Visszafordul

Igen, mostantól éppen úgy örökké,
ahogy a napsütötte őszi kert
fel-felragyog, de semmit soha többé
el nem raktároz, őrzöngő sikert

vagy lúdbőrös kudarcot, és csupán
belülről él, ha még életre hívja
egy-egy színesre mázolt délután,
mit meggyűjtött, s látszólag teleszívja

ismét magát a záporozó fénnel,
pedig dehogy, együtt a sok növényel,
amely rég megtelt, már mindegy neki,

sőt, ezt-azt néha sugároz magából,
mert ami jön, csak onnan jön, a nyárból,
s meg sem próbálja elfelejteni.